

27.11x29.11	1/6	עמוד 22	המודיע - קראט	27/04/2023	85873286-7
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

ארץ ישראל. 75 שנים מאז הוכרזה מדינה יהודית, ומיומה הראשון ספגה פרעות, מלחמות, וגם מאבקים פנימיים שהביאו את הציבור החרדי לרגשות מעורבים באשר לסוגיות הקשורות להתנהלות יהודית בארץ הקודש • ואיך נראית ונשמעת תקופה זו בעיני מי שהיו אז ילדות רכות בשנים? וגם: סיפורה של ספינה טעונה

14.48x26.84	2/6	עמוד 23	המודיע - קראט	27/04/2023	85873285-6
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

ב. גולדשטיין

"הייתי ילדה קטנה מאוד. הדיבורים על ועדת החקירה האנגלו-אמריקנית, והאיומים של הערבים על אלימות ברחובות במקרה שירחיבו את היתרי העליה, היו כל הזמן בחלל", מפליגה גב' חיה וסרמן בזכרונותיה אל הימים המתוחים של אחרי מלחמת העולם השנייה.

"לא יכולתי שלא לשמוע את הדיבורים, אבל גם לא הבנתי במה דשים ודנים כל הזמן. אני זוכרת שכן ניצול שואה מבוגר שהיה מגיע, מתיישב בסלון. הוא הגיע מבית חסידי מפולין, אולם ימי האימה והסבל החלישו אותו ואף הביאו אותו לכעס כלפי כל מה שריח של דת נודף הימנו... תמיד אמר אבי, שאי אפשר לדון את מי שבא משם. השכן היה מדבר ברצף ללא הפסקה, מדי פעם דופק על השולחן בכעס, הזכיר שוב ושוב את 'בן גוריון'. משום מה חשבתי שזה סוג של מאכל פולני... אבא שלי ואחיו היו יושבים ומקשיבים, עד שהשכן סיים לדבר, קם והלך".

רעיון המדינה היהודית - שאותו הגה הרצל אי אז על רקע קריאות ההסתה של "מוות ליהודים" במשפט דרייפוס - נראה היה כמו קורם עור וגידים סוף כל סוף. ראשי הציונות - וייצמן, סוקולוב וחבריהם, שחשו שושבינים ראשיים לפני הצהרת בלפור, שבה, כך הם האמינו, תבטיח ממשלת אנגליה את הפיכת ארץ ישראל לבית לאומי לעם היהודי - חוו סטירת לחי מצלצלת כשהלורד בלפור הבטיח באופן מעורפל למדי: "ממשלת הוד מלכותו רואה בעין יפה ייסוד בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל"...

20.09x28.03	3/6	24	עמוד	קראט	המודיע	27/04/2023	85873284-5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790							

הכנסיה הגדולה השלישית

הצדדים, הגישה ועדת פיל דו"ח מסכם, הפותח במסקנה נחרצת:

"בין שתי העדות, שאין להן דבר מן המשותף, פרץ סכסוך, שאינו ניתן לדיכוי... לא האידיאליים הלאומיים של הערבים ולא האידיאליים הלאומיים של היהודים מאפשרים התחברות לצורך שהות במדינה אחת..."

ועל כן, הוועדה המליצה לסיים את המנדט ולחלק את הארץ בין שני העמים. לפי ההצעה, היתה אמורה המדינה היהודית לכלול אזורים קטנים יחסית, והמדינה הערבית, לעומת זאת, היתה אמורה לכלול את רוב שטחה של ארץ ישראל.

בקונגרס הציוני התגלעו חילוקי דעות חריפים באשר להצעה, כאשר חלק נכבד טען שאין לדחות את ההודמנות להקמת מדינה יהודית רק כי קיבלנו פרוסה קטנה מדי מהעוגה.

ושמא בכל זאת

על אף האכזבה, ברחוב הציוני ראו בהצהרת בלפור הישג מדיני ראשון, אמיתי ומשמעותי לתנועה הציונית. בארץ וברחבי העולם חגגו את מתן ההצהרה והיו אף מי שהגדילו לעשות ותיקנו לומר 'הלל', שהרי הנה באה הגאולה...

אולם גדולי ישראל, בסברתם הישרה, התייחסו להצהרת בלפור בתקווה זעירה ובהסתייגות זהירה.

על חרבך תחיה

הצהרת בלפור, מסירת המנדט לממשלה הבריטית, ועדות חקירה - כל אלה ועוד, הביאו אל הארץ הקטנה גל של פרעות, רציחות ואש שנואה, בעיני בני ישמעאל שחשו שגוזלים להם את הארץ. שוב ושוב דנה והתוועדה הנציגות הבריטית בארץ, חקרה

שוב דנה והתוועדה הנציגות הבריטית בארץ, חקרה ודרשה ב"מי התחיל" ו"מי אשם"

ארץ ישראל

בכנסיה הגדולה השלישית של אגודת ישראל, שהתכנסה באלול תרצ"ז במרינבאד, הביעו גדולי ישראל התנגדות לתכנית החלוקה, שכן "אי אפשר שעם ישראל מצידו יביע באיזה שהוא אופן ויתור על גבולות ארץ ישראל".

"את מבינה? מסבירה גב' וסרמן, 'גדולי ישראל לא פעלו באופן מדיני למען הקמת המדינה, אבל התורה היא תורה, ואם הארץ היא שלנו, ואם אסור למסור שטחים של ארץ הקודש לגויים, הרי שיש תשובה ברורה לכל שאלה. אם ראשי המדינה רק היו מעיפים מבט קטן בהלכות הכי פשוטות, היינו חוסכים הרבה מחלוקות והרבה מאוד שעות של דיונים עקרים."

מן המחותרת

בינתיים, מתחת לפני השטח, פעלו הארגונים 'ההגנה', 'האצ"ל' וה'הלח"י', שקיבלו על עצמם להגן על חיי היהודים ועל רכושם. 'ההגנה' לעיתים נרדפה על ידי 'הכלניות' - כך כונו בפי התושבים החיילים הבריטים, אך לא פעם שיתפה פעולה אתם.

ודרשה ב"מי התחיל" ו"מי אשם", ושוב, באופן לא מפתיע, הגיעה למסקנות הברורות, שאמנם הערבים הם התוקפים, והמשטרה לא ביצעה את תפקידה כהוגן, אך אין ספק שפעולות המוסדות הציוניים הם אלו שהכשירו את הקרקע לגלי הפרעות...

תכנית החלוקה

בשנת תרצ"ו, כשגלי הפרעות הלכו והתעצמו, כנופיות ערביות נעו בארץ כמו רוחות סערה, מאומנות היטב תחת פיקודו של פאוזי אל קאוקג'י, קצין בצבא הסורי - הגיעה הממשלה הבריטית למסקנה שיש לבדוק היטב את המצב בארץ ולהסיק מסקנות להמשך, זאת לא לפני שהגישו יד רכה ורוטטת לטרור ואף איפשרו לקאוקג'י להמלט מהארץ.

בשנת תרצ"ז הגיעה לארץ ועדה מלכותית מטעם הממשלה הבריטית, בראשות הלורד פיל. הוועדה גבתה עדויות מהצדדים היריבים במשך שלושה חדשים. הנציגים היהודיים הצהירו שאין, ולא היתה להם כל כוונה לנשל את הערבים מבתיהם ומרכושם, והם אף העידו והוכיחו שהתפתחות הארץ בזכות גל העולים היהודיים רק מעלה את רמת חיי התושבים הערביים. לאחר שמיעת כל

10.17x27.71	4/6	עמוד 25	המודיע - קראט	27/04/2023	85873287-8
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790					

ארגון האצ"ל, לעומתה, הכין הפתעות בדמות פעולות תגמול דווקא לבריטים, בשל מדיניותם האנטי יהודית, בפרט אחרי פרסום הספר הלבן השלישי, שהיווה נסיגה ברורה מהצהרת בלפור.

"הרחובות רתחו", ממשיכה גב' וסרמן. "כולם ידעו שיש מחתרת שרוצה לסלק את האנגלים מהארץ. בכל לילה יכול היה 'לעוף' איזה גשר עם כמה כלניות. מדי פעם היו חברי האצ"ל יוצאים למסע רכישה', כלומר - החרמת ציוד ונשק מהצבא הבריטי בדרכים שונות, מקוריות ומסוכנות. כשזה קרה, או כשקמנו בבוקר לכרוזים שתלו אנשי האצ"ל בלילות, שוב היו מגיעים הדיבורים-דיבורים-דיבורים. המבוגרים היו מדברים בהתרגשות על מה שהיה, אבא שלי היה מתעדכן בחדשות, אך הוא תמיד הרגיע את האחים שלי הנרגשים. הוא הסביר להם שזו לא הדרך שלנו, שאסור להתגרות באומות.

"היו ימים שחששתי לצאת מהבית בגלל הדיבורים של המבוגרים. אמא שלי היתה יושבת עם שכנות מאחורי הבנין, אבל אני העדפתי להשאר בבית. הייתי ילדה פחדנית".

לאחר פרסום הספר הלבן השלישי, שררה בקרב המוסדות הציוניים אכזבה עמוקה ואף ייאוש. היו מי שאמרו שלמעשה, הספר הלבן המית את רעיון המדינה היהודית וצריך רק נס כדי שתהיה 'תחיית המתים' בעבורה.

לעומתם, הרב משה בלוי זצ"ל, מנציגי אגודת ישראל, ביטא את עמדת יהדות התורה במאמר שכתב:

"...חלילה לנו להגיד שעם פרסום הספר היתה איזו 'יציאת נשמה'... עם ישראל נשאר חי... עם ישראל לא קיווה אל חסד לאומים, הוא לא קשר את עתידו ולא את ארצו עם רצון ממשלת בריטניה ולא עם הסכמת חבר הלאומים..."

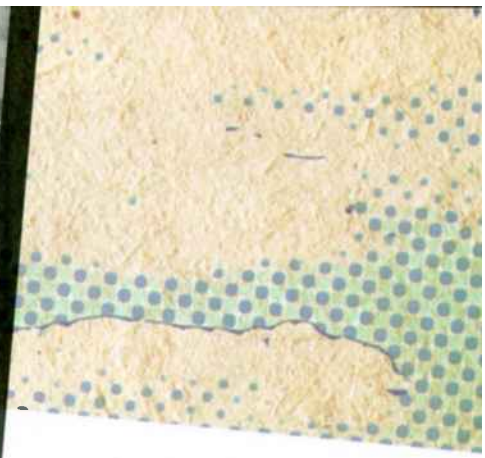
הסוכנות היהודית

עוד בתחילת המנדט, על פי דרישת המעצמות, הבריטים ביקשו שתהיה סוכנות יהודית, שתהווה מוסד יהודי שישתף פעולה עמם פעולה בקשר להקמת הבית הלאומי היהודי. מוסד כזה אמור לייצג את כל חלקי העם ולא מן הנמנע שגם אגודת ישראל אמורה לקבל נציגות בסוכנות זו. אולם, בקונגרס הציוני שהתקיים בתרפ"ב, היתה החלטה חד צדדית שרק ההסתדרות הציונית תיוצג בסוכנות.

אגודת ישראל רצתה להצטרף גם כן לסוכנות, אולם מכיון שהם דרשו שהסוכנות לא תדון כלל בענייני חינוך הנוגעים בצפיור נפשה

19.04x28.21	5/6	26	עמוד	קראט	27/04/2023	85873288-9
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

ראשי הסוכנות חששו בדיוק מזה. הם שיערו שהציבור החרדי לא יסכים להתאחד עמם ולהופיע במשותף בפני הוועדה, ועל כן ניסו להגיע להידברות עם ראשי אגודת ישראל.

מוה"ר רבי יצחק מאיר לוי זצ"ל, נציג אגודת ישראל, ניצל את חששה של הסוכנות והציב בפניה רשימת דרישות, לפיה תנתן כמות גדולה יותר של סרטיפיקטים לפליטים חרדיים, הכספים בארץ יחולקו בצורה שווה והוגנת, ובעיקר עמד על התחייבויות בנושאי דת שקריטיים במדינה יהודית, אם וכאשר תקום.

כחודש לפני תחילת העדויות בוועדת החקירה, התקיימה ישיבה של הנהלת הסוכנות. הישיבה היתה מתוחה באופן מיוחד. היא דנה בדרישות אגודת ישראל. הנציגים בישיבה, חלקם דתיים, הגיבו בגידופים ובנאצות לשמע דרישות ה'אגודה'.

אחד הנציגים התנגד לכל הסכמה ואף הטיח: "בנוגע לשאלת הדת, תסלחו לי רבותי. אני חפץ שהמדינה היהודית תתנהל על פי הדת, אבל אני אומר לכם, אם יבוא אלי הרב הרצוג ויאמר שאחתום לו שהמדינה היהודית תתנהל על פי דת ישראל לא אחתום לו..."
ראשי אגודת ישראל, בהכוננת גדולי הדור, אף שהיו מיעוט, נשאו בעמידה עיקשת על עקרונות היהדות. הם הופיעו בוועדה בנפרד מהציונים, העלו את דרישות אגודת ישראל יחד עם רבה של העדה החרדית בירושלים, הגאון רבי יוסף צבי דושינסקי זצ"ל.
לעדויות של רבי יצחק מאיר לוי בפני הוועדה, היתה השפעה משמעותית ומכריעה על החלטת האו"ם:

"הננו מופיעים לפניכם כנציגי היהדות החרדית העצמאית והמאורגנת באגודת ישראל בארץ ובכל העולם. השקפתנו היא, שרק תורת ה', היא החוקה הנצחית של העם היהודי, משמשת יסוד ובסיס לקיומו בתור עם ה'. רק התורה היא נשמתו וחוט שדרתו של העם הזה... ראשית כל הננו מצהירים על דרישתנו העיקרית, שהיא דרישתו המאוחדת של עם ישראל כולו: ארץ ישראל ועם ישראל מהווים אחדות גמורה שלא יתכן להפריד בין הדברים. למעשה אנו דורשים: לפתוח שערי ארץ הקודש לפני כל היהודים השואפים לעלות אליה, לפתח את כח קליטתה... במשך אלפיים שנות גלות נרדפנו, אולם את שני הדברים האלה, תורת ה' וארץ ה', לא שכחנו..."

שנה אחר כך הצליח רבי יצחק מאיר לוי לקבל מסמך חתום על ידי ראשי הסוכנות - זהו מסמך ה'סטטוס קו' שמבטיח את זכויות הדת במדינה.

עשה לך רב

השאלה המהותית שעמדה בפני היהדות החרדית לפני קום המדינה היתה, כיצד נכון להתייחס למדינה שאינה מתנהלת על פי ההלכה היהודית. האם יש להתעלם ממנה? להתנגד לה? להיות חלק ממנה כדי לנסות להשפיע על צביונה?

הרב ד"ר יצחק ברויאר, ממנהיגי אגודת ישראל העולמית, פירסם

של היהדות והסוכנות התנגדה לכך בכל תוקף, אגודת ישראל לא הצטרפה בסופו של דבר והיא שילמה על כך מחיר כבד: היהודים החרדיים באירופה לא קיבלו סרטיפיקטים כלל! רק אחרי מאבק אמיץ ונחוש, הם קיבלו 6% מאשרות העליה, מספר שאף לא התקרב ליחס מספרם באירופה.

שער נעול

בשנות המלחמה, היו לסוכנות היהודית הזדמנויות רבות להצלת יהודי אירופה. הגאון רבי מיכאל דב ויסמנדל זצ"ל בספרו "מן המיצר", מביא עובדות ומכתבים על תכתובות שניהל עם ראשי הסוכנות בנוגע להצלת יהודי סלובקיה. היתה "תכנית אירופה", לעצירת הגירוש של היהודים למחנות ההשמדה במשך חודשיים. הגרמנים כבר חשו אז את סופם הקרב והם ניאותו להציל את היהודים תמורת כסף. הסכום שנדרש היה בערך מאית מהכספים שנחו בקופת הסוכנות, אך ראשי הסוכנות סרבו לסייע, ולא ניתן לומר שדם יהודי סלובקיה אינו מונח על ידיהם!...

בפרשיית הצלת יהודי אירופה היה מעורב יואל ברנד. הוא קיווה לעזור, אולם הסוכנות היהודית מנעה ממנו להפגש ולהשיג כספים בתמורה להצלת מיליון יהודי הונגריה.

גם לאחר המלחמה, כשהבריטים נעלו את שערי הארץ בפני שארית הפליטה, מכסת אשרות העליה נתונה היתה בידיהם של נציגי הסוכנות. כך ניתן להבין, מדוע שארית הפליטה החרדית על אדמת אירופה הארורה לא קיבלה אלא מספר זעום של סרטיפיקטים.

"יום אחד הגיע אלינו בן דוד שני של אמא", מספרת גב' וסרמן על קשר אמיץ במיוחד עם קרובי משפחה מדרגות רחוקות ממש. "הוא הצליח לקבל סרטיפיקט, זה היה נדיר באותם הימים. הוא סיפר לנו שהמנהיגים הציוניים מעדיפים לתת את האשרות למקורבים אליהם ולחילוניים. הם רצו, כי כאשר תקום מדינה, לא יהיו בה יהודים חרדיים. למרבה הכאב, אפשר לומר שהם אפילו שמחו שרוב היהדות החרדית נספתה בשואה."

ועדת חקירה

בשנת תש"ו, עם התעצמות מרד המחותרות בארץ, סגירת השערים ופעילות העצבנית של 'הכלניות', הוקמה ועדת חקירה של האו"ם. הסוכנות היהודית, ששלטה על תחומי חיים רבים, ביקשה להופיע בפני ועדת החקירה בשם כל הזרמים בארץ, כאשר דרישתה העיקרית תהיה להקים מדינה יהודית כפתרון להצלת רבבות הפליטים. גם אגודת ישראל התבקשה להצטרף להופעה המשותפת בפני הוועדה.

חברי מועצת גדולי התורה בשנים אלו, הורו שלא לדבר נגד הקמת מדינה יהודית, מכיון שהדבר עלול לגרום לחילול ה' בעיני הגויים, כביכול היהודים החרדיים אינם מעוניינים בהקמת יישוב יהודי בארץ ישראל, אך הם גם לא יכלו להסכים לבקש שתקום מדינה יהודית על ידי מי שלא מכיר בתורה כבסיס וחוקה.

18.04x25.36	6/6	28	עמוד	קראט	המודיע	27/04/2023	85873289-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790							

כרטיס כניסה בחינם לצעדה בתל אביב לכבוד יום העצמאות, נזכרת גב' אבני. "היו מבני המשפחה שחשבו שאולי מכיון שאני נכה, כדאי שאצא ליהנות מהחגיגות ברחובות ביום העצמאות. אלו היו ימים שראשי המדינה התהלכו כשיכורים, הם התנהגו בכוחנות, 'צפצפו' על כל העולם, המושג: 'או"ם שמום' נטבע אז... היה ראש ממשלה חזק, היתה לנו מדינה, אך את הכוחנות הם תיעלו למלחמה עקשת ומחוצפת נגד הדת. ולכן, כשהציעו לי לצאת לחגיגות יום העצמאות - לא רציתי, שמעתי את המסרים בבית, שהם חילוניים והם חוגגים ואילו אנחנו לא שמחים עם היום הזה. "הרי ביום ההכרזה על הקמת המדינה, בכלל התחילה המלחמה. ממתי שמענו שחוגגים עם פרוץ מלחמה? ובכלל, אין לנו מה לחגוג עם הקמה של מדינה שלא פועלת לפי התורה הקדושה. היו שאמרו, שהחגיגות הן לציון הגאולה. אבוי לכוזו גאולה! האם לכוזו גאולה חיכינו אלפיים שנה?"

כאשר באו וטענו בפני הגאון ה'חזון איש' זצ"ל, שכאשר שולחים נציגים לכנסת ומצביעים לה, מכירים בעצם במדינה שאינה פועלת לפי ההלכה, הוא הגיב בתמיהה: "ואם מתנפל עלי לסטים ביער ומאיים בגרונו ואני מתחכם ומנסה לבוא עמו בדברים אולי ישאיר אותי בחיים - תאמר שאני 'מכיר' בו?"...

איננו רואים בהקמת המדינה לא סוף הגלות ולא התחלת הגאולה. הקשר שלנו עם מוסדות המדינה החילוניים הוא חלק מהמאבק של היהדות החרדית עם מי שחפצים ומתאמצים להרוס את יסודות הדת היהודית.

בנחמת ציון

פתאום יבוא אדון אל היכלו, יום יבוא ונראה עין בעין בנחמת ציון ובבנין ירושלים. ועד אז נכאב את צער השכינה שעדיין בגלות, נצטער על נשמות יהודיות שנשבו ונתפלל לביאת גואל צדק.

ספינה טעונה

כשהמדינה קמה וגם ניצבה, ביקר ראש הממשלה בן גוריון אצל הגאון החזון איש זצ"ל ושאל אותו: האם יכולים לדור חילוניים ודתיים בכפיפה אחת, בשלום ובהרמוניה? ענה לו החזון איש מתוך מסכת סנהדרין דף ל"ב: "שתי ספינות עוברות בנהר, טעונה ושאינה טעונה, ופגעו זה בזה. אם עוברות שתיהן - שתיהן טובעות. תידחה שאינה טעונה מפני טעונה".

"ספינת ישראל סבא, הטעונה אלפי שנים של קידוש ה' ומסירות נפש למען קיום התורה, נפגשה בנתיב הצר של תקופתנו עם ספינתם הריקה. אין מציאות שתעבורנה שתיהן זו לצד זו בלא פגע. התנגשות בין הספינות היא בלתי נמנעת. ובכן, מי צריך להדחות מפני מי?"

תזכיר, אחרי פרסום דו"ח ועדת פיל, ובו הוא מבהיר שאגודת ישראל תכיר במדינה יהודית שתכיר בתורה כיסוד חוקי של המדינה ושתכונן את החיים המדיניים בארץ בהתאם ליסוד חוקי זה. הוא הדגיש: "אגודת ישראל לא תוותר על תביעה זו לעולם". אולם, בתנאים הקיימים בתקופת הקמת המדינה, אחרי חורבן יהדות אירופה, חורבן מרכזי התורה, סכנת השממה הרוחנית ובעיית הפליטים - הוחלט על ידי גדולי ישראל להכיר במדינת ישראל לצרכים מעשיים בלבד: לצורך הצלת הדור הצעיר, וכדי להשיג תמיכה כספית לעולם התורה.

הכרזת המדינה

בט"ז בכסלו תש"ח (כ"ט בנובמבר) החליטה עזרת האו"ם על סיום המנדט.

ביום שישי ה' באייר התכנסה "מועצת העם", שייצגה את המפלגות השונות ביישוב היהודי בארץ, והכריזה על הקמת המדינה היהודית. באותו יום פרצה מלחמת השחרור עם פלישתם של חמשת צבאות ערב.

גב' מרתה אבני היתה בסך הכל ילדה בת 6, אך את אירועי הימים ההם היא לא תשכח: "שוב מלחמה. זאת היתה חוויה מאוד קשה לפליטים, אבל ראינו בה ניסים גדולים. אחרי המלחמה, בשנים הראשונות, חוינו תחושה עילאית כשראינו חייל יהודי שלנו, שוטר יהודי שלנו! התפעלנו והתרגשנו מכך שאנחנו כבר לא נרדפים על ידי הנאצים ושיש לנו צבא. אנשים הלכו ברחוב שיכורי אושר! האופוריה נמשכה שנה-שנתיים. די מהר קלטנו שאנחנו לא מזדהים אתם, הם עזרו לנו לחוש ריחוק ודחיה עם מסרי ה'כוחי ועוצם ידי' שהפגינו בקול בכל מקום אפשרי, עם מסרים ש'אנחנו חזקים, אותנו לא יובילו כצאן לטבח כמו שהובילו את היהודים המזוקנים באירופה'. ביום העצמאות, אפילו בני ברק היתה במה עם זמרים ושירים, כדי לבטא את השמחה על הקמת המדינה.

"אלא שההתפכחות בקרב הציבור החרדי היתה מהירה. אבא שלי אמר מיד: 'אנחנו לא חוגגים ברחובות'. הוא גם לא הרשה לתלמידים שלו לצאת לרחוב בימים אלו".

מדי שנה היו חוגגים את יום העצמאות בני התנועה הציונית, וגם רבני 'המזרחי' תיקנו לומר הלל. תפילות חגיגיות נערכו ועדיין בבתי כנסת גדולים, חזנים ידועי שם באו כדי להנעים את היום שבו ניתנה לנו העצמאות.

גדולי ישראל לא ראו בהקמת המדינה 'עצמאות', ובוודאי שלא ראו סיבה לחגוג יום שבו ניתנה ארצנו לשלטונם של מי שניסו בכל הכח ולפעמים אף הצליחו לעקור את קדושי ישראל.

שנותיה הראשונות של מדינת ישראל יצרו סיפורים מסמרי שיער על דרכים שיטתיות להרס הדת, במיוחד בקרב הדור הצעיר, ביניהם פרשיית ילדי טהרן ועולי תימן. וכי אנחנו, האמונים על דרכי התורה, נשמעים לגדולי ישראל, נוכל לחגוג יום זה?

"מכיון שסבלתי ממחלת שיתוק ילדים, קיבלתי